

Τις μέρες που σ' ερωτεύομαι

Τις μέρες που σ' ερωτεύομαι
γίνομαι ο Αυτός που Ποτέ Δεν Πεθαίνει:
ακόμη και το άθλιο πεζοδρόμιο ομορφαίνει
και παίρνει λάσκα τη στροφή του,
τα ζόρια του επιούσιου εξανεμίζονται
και τα κύτταρά μου κυκλοφορούν ευτυχισμένα,
οι νεκροί ξεμυτίζουν απ' τα χώματά τους
και χαμογελούν σαν πατέρες
ή στενοί θείοι, που γυρίσαν από τα ξένα
όπου εμείς τότε με τις πιτζάμες
είχαμε ανάψει τα φώτα
και ξεσκίζαμε τα περιτυλίγματα των δώρων.

Προνόμιό μου, ελπίδα ανάνηψης εφετεινής,
εσύ που είσουν στην καφετέρια
με τα μαλλάκια σου άγρια από το μοτοσακό
γράφημα της ξαγρύπνιας σου,
τώρα έχεις χωθεί στις ηλικίες μου
που τις διανύουμε με αντίθετη φορά,
το παρελθόν μου κι εγώ
σφαδάζουμε ικανοποιημένοι
στο παρόν που μας παρέχεις.

Ωφελείσαι όμως από το παρελθόν μου
και χτίζεις το δικό σου.